

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **B. V. H.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2016, č. j. MV-9953-7/SO/sen-2014,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 29. 4. 2016, č. j. MV-9953-7/SO/sen-2014, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 11. 2013, č. j. OAM-44946-9/DP-2013. Správní orgán I. stupně usnesením dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastavil řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že primární spor tkví v tom, zda byl oprávněn podat na území žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Uvedl, že splňuje veškeré podmínky pro povolení dlouhodobého pobytu, přičemž v České republice má prokazatelně nejbližší rodinné příslušníky, včetně manželky s povoleným trvalým pobytem. Namítal, že v době podání žádosti o dlouhodobý pobyt pobýval na území České republiky legálně na základě žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podle žalobce bylo s odkazem na § 42a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zřejmé, že byl oprávněn podat žádost o dlouhodobý pobyt na území České republiky, jestliže zde pobýval na základě pouhého dlouhodobého víza, přičemž dlouhodobé vízum (nad 90 dnů) by se jistě dalo označit za dlouhodobý pobyt na území základní kategorie. Zdůraznil, že přechodný pobyt, resp. žádost o něj, která běží několik let a během níž se pobyt účastníka řízení považuje za pobyt přechodný, je minimálně stejně akceptovatelným pobytovým statutem jako dlouhodobé vízum k pobytu nad 90 dnů či vyšším. Dodal, že na základě argumentace ad minori ad maius je jasné, že pokud účastník řízení disponuje vyšším pobytovým oprávněním, než je dlouhodobé vízum, či se má za to, že jím disponuje, a účel, pro který chce pobývat na území České republiky, se změnil nebo již netrvá, je oprávněn tuto žádost podat, ba dokonce je povinen ji podat, a to analogicky v souladu s dikcí § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že pokud by žalobce nemohl tuto žádost podat, jednalo by se o zjevnou diskriminaci cizinců dlouhodobě pobývajících na území České republiky jako rodinný příslušník občana Evropské unie, jejichž účel pobytu se změnil. Byl toho názoru, že jakýkoliv jiný výklad § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců by byl naprosto zcestný, byť tento zcestný výklad správní orgány v této věci aplikovaly.
3. Namítal, že se žalovaný s jeho výše uvedenými námitkami, které uplatnil již v odvolání, vypořádal naprosto nepřezkoumatelným způsobem, což je v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalovaný pouze odkazoval na znění zákona o pobytu cizinců, ale s argumenty žalobce se nijak nevypořádal. Zákonost postupu žalobce aprobejuje nejen § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ale i smysl a účel tohoto zákona, který žalovaný dle žalobce očividně ignoruje či překrucuje a naopak si scestně domýšlí vůli zákonodárce. Správní orgán I. stupně zastavením řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny dle § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců postupoval v přímém rozporu s tímto zákonem. Žalobce uvedl, že výklad § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců správními orgány byl učiněn ryze účelově k jeho tíži a byl projevem nedovoleného a nežádoucího právního formalismu.
4. Namítal, že správní orgány se naprosto odmítly vypořádat s přiměřeností rozhodnutí pro žalobce. Byť bylo řízení zastaveno, nezbavuje to dle žalobce správní orgány tuto povinnosti posuzovat, neboť zde má vybudované komplexní rodinné zázemí a právě z tohoto titulu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svou žádost o vydání dlouhodobého pobytu podal. Považoval proto rozhodnutí správních orgánů i z tohoto důvodu za nepřezkoumatelná.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami vznesenými žalobcem v odvolacím řízení, odkázal žalovaný na odůvodnění svého rozhodnutí, v němž se s námitkami žalobce dostatečně vypořádal.

Správní spis

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 28. 2. 2011 podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců; řízení o této žádosti bylo usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 24. 10. 2012 zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Odvolání proti tomuto usnesení žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 11. 2013 zamítl a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který o ní vedl řízení pod sp. zn. 15 A 196/2013 (pozn. soudu – žaloba byla rozsudkem ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 196/2013-49, zamítnuta; rozsudek nabyt právní moci dne 30. 3. 2016). Dne 7. 8. 2013 bylo žalobci vydáno osvědčení o žádosti ve formě štítku s platností od 7. 8. 2013 do 5. 10. 2013, který byl vlepen do jeho cestovního dokladu.
7. Dne 27. 8. 2013 podal žalobce žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny (s manželkou). Usnesením ze dne 20. 11. 2013, č. j. OAM-44946-9/DP-2013, správní orgán I. stupně řízení o této žádosti dle § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím právního zástupce odvolání, které bylo doplněno dne 5. 1. 2013 a dne 4. 2. 2014. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 2. 5. 2016.

Ústní jednání soudu

8. Při jednání soudu konaném dne 10. 10. 2018 právní zástupce žalobce setrval na tom, že žaloba byla podána důvodně a soud by jí měl v plném rozsahu vyhovět. Vyslovil přesvědčení, že žalobce byl oprávněn podat na území České republiky předmětnou žádost, neboť mu zde vznikla fikce pobytu. K tomu podotkl, že z usnesení zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 15 A 128/2016-20, lze dovodit, že soud souhlasil s pobytem žalobce na území České republiky, přesto žalovaný odmítl tuto skutečnost akceptovat a mj. odmítl žalobci vystavit tzv. překlenovací štítky apod. V důsledku této skutečnosti byl žalobce nucen opakovaně se podrobovat správnímu řízení o jeho vyhoštění. Pro žalobce bylo žalobou napadené rozhodnutí nepřijatelné, když jeho dvě děti a manželka mají na území České republiky trvalý pobyt. Zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí zřetelně představuje silný zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Poukázal na to, že žalovaný se v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, nezabýval přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a celé jeho rodiny. V této souvislosti zdůraznil, že žalobce nemá žádné zázemí na území Vietnamu, což ostatně i vyplývá z výsledku manželky, který je zachycen v protokolu ze dne 5. 10. 2018. Dále zdůraznil, že požadavek žalovaného na osobní podání žádosti v zemi původu žalobce je nesmyslný a pro žalobce nespravedlivý, když nelze nikterak garantovat, že při vycestování do země původu se žalobci podaří tuto žádost, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

navíc v reálně únosné době, podat, neboť podávání těchto žádostí fakticky nefunguje, podmínky se neustále mění, čehož využívají rozličné mafiánské subjekty. Dokladem toho byl dle právního zástupce žalobce v minulosti nefunkční systém VISAPOINT, který byl právě pro nefunkčnost v mezidobí zrušen.

9. Žalovaný se z ústního jednání soudu nařízeného na 10. 10. 2018 předem omluvil, přičemž souhlasil s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*
13. Podle § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 23. 6. 2014, *v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu.*
14. Podle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, *v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu.*
15. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nevypořádal všechny odvolací námitky. S touto námitkou soud nesouhlasí, neboť rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné. Z jeho odůvodnění jednoznačně plyne, z jakých skutkových zjištění žalovaný vyšel, jaká ustanovení právních předpisů na zjištěný skutkový stav aplikoval a k jakým závěrům dospěl. Žalovaný se v dostatečném rozsahu vyjádřil ke všem hlavním odvolacím námitkám žalobce, a stejně tak bylo náležitě odůvodněno i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Není tedy pravdou, že by rozhodnutí správních orgánů neobsahovala náležitosti vyžadované § 68 odst. 3 správního řádu. Soud nadto uvádí, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13, www.nssoud.cz). Žalovaný se zabýval též otázkou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, a to na straně 5 svého rozhodnutí. K tomu konstatoval, že při aplikaci § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců není správní orgán I. stupně povinen na základě žádného ustanovení tohoto zákona povinen posuzovat, zda zastavení řízení o žádosti žalobce bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené. Soud tedy po prostudování odvolání žalobce ve znění jeho doplnění ze dne 5. 1. 2013 a ze dne 4. 2. 2014 a žalobou napadeného rozhodnutí konstatuje, že rozhodnutí žalovaného je způsobilé soudního přezkumu, a námitky týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tudíž nejsou důvodné.

16. Jelikož rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 26. 4. 2016, soud aplikoval v dané věci § 42a odst. 5 tohoto zákona, ve znění účinném do 14. 8. 2017, a nikoli § 42a odst. 6 téhož zákona, ve znění účinném do 23. 6. 2014, neboť soud vychází z právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Předmětem sporu byla otázka, zda byl žalobce podle zákona o pobytu cizinců oprávněn podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území České republiky. Bylo tedy nutné posoudit, zda žalobce splňoval podmínku pobytových oprávnění uvedených v § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tzn. zda disponoval vízem k pobytu nad 90 dnů nebo povolením k dlouhodobému pobytu vydaným za jiným účelem, než je společné soužití rodiny. Mezi účastníky přitom nebylo sporu o tom, že žalobce v době podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, tj. dne 27. 8. 2013, pobýval na území České republiky na základě fikce přechodného pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců.
18. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že *„k tomu, aby bylo možné považovat žádost stěžovatele o trvalý pobyt za oprávněnou, je nutná existence platného povolení k dlouhodobému pobytu v době jejího podání. Jelikož oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu, nelze po tuto dobu o splnění podmínky uvedené v § 69 odst. 5 věty před středníkem zákona o pobytu cizinců hovořit“* (viz rozsudek ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015-44, www.nssoud.cz). Uvedené se uplatní i při podávání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.
19. Pro posouzení věci je klíčové ustanovení § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, které jako výjimku z obecného pravidla, podle něhož je cizinec povinen žádost o vydání dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny podat na zastupitelském úřadu v zemi původu, uvádí taxativní výčet pobytových oprávnění, jejichž držitelé mohou o tento dlouhodobý pobyt požádat na území České republiky. Do této výjimky zákonodárce zahrnul toliko držitele víz k pobytu nad 90 dnů a držitele povolení k dlouhodobému pobytu vydanému za jiným účelem. Z uvedeného zřetelně vyplývá, že k tomu, aby žalobce mohl podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území České republiky, je nutná existence víza nad 90 dnů nebo platného povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za jiným účelem, a to v době jejího podání. Oprávněnost pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu, a proto nelze po tuto dobu o splnění podmínky uvedené v § 42 odst. 5 zákona o pobytu cizinců hovořit. Smyslem fikce povoleného pobytu je totiž zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, konkrétně to, aby mohl do pravomocného rozhodnutí o své žádosti setrvat na území České republiky. Nelze však předjímat výsledek řízení o žádosti, a není tedy možné na základě této fikce rozhodovat v dalších řízeních, tj. ani v nyní posuzovaném řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu za účelem společného soužití rodiny. Postavení na roveň fikce povoleného pobytu a v řízení povoleného pobytu by šlo proti smyslu právní úpravy. Ta vychází z existence řízení, ve kterém se o tom, zda bude povolení k pobytu přiznáno, rozhoduje. Pokud by však samotná žádost vyvolávala stejné účinky jako povolení přiznané na základě proběhlého řízení, toto řízení by ztrácelo smysl.

20. Z výše rozebraného je zřejmé, že ani v průběhu trvání fikce povoleného pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, tj. v době trvání řízení o žádosti žalobce o vydání k přechodnému pobytu, by nebylo možno tuto fikci považovat za pobytové oprávnění vyžadované dle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Jinými slovy, podmínka pobytového oprávnění pro žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dle posledně citovaného ustanovení nebyla splněna. Správní orgány tedy nepochybily, pokud řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny zastavily dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Námitky žalobce jsou proto nedůvodné.
21. Argumentace založená na žalobcem prezentované hierarchii pobytových statusů, resp. jeho přesvědčení, že několik let trvající pobyt na území České republiky na základě fikce přechodného pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců je stejným, či dokonce vyšším pobytovým statutem než pobyt na základě víza k pobytu nad 90 dnů nebo na základě povolení k dlouhodobému pobytu, nemá tedy naprosto žádnou oporu v zákoně. Zákon o pobytu cizinců jednotlivé typy pobytových oprávnění zřetelně rozlišuje. Ani tato argumentace není důvodná.
22. Žalobce při ústním jednání poukazoval na to, že v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 128/2016 byl usnesením ze dne 30. 8. 2016, č. j. 15 A 128/2016-20, přiznán odkladný účinek jeho žalobě. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. platí, že „*přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí*“. Pro projednávanou věc je podstatné to, že se pozastavují toliko účinky napadeného rozhodnutí, aniž by to mělo jakýkoli vliv na jeho právní moc. Dopady rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě se ve své judikatuře opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud. Ve svém rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*smyslem odkladného účinku žaloby je ochrana stěžovatelky před výkonem či jinými právními následky napadeného rozhodnutí, v jejichž důsledku by stěžovatelka mohla vzniknout nepoměrně větší újma než jiným osobám. Konkrétně jde o ochranu před tím, aby její pobyt na území České republiky byl nezákonný a aby tak nebyla nucena opustit území České republiky, protože žaloba stěžovatelky může být důvodná. Proto po přiznání odkladného účinku žalobě byl stěžovatelce pobyt prodloužován prostřednictvím pobytových štítků vydávaných na základě § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. **Následkem přiznání odkladného účinku však není prodloužení pobytového statusu** stěžovatelky, neboť rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2014 zůstává i nadále v právní moci a je třeba na něj hledět do doby pravomocného rozhodnutí soudu jako na zákonné a věcně správné. Není tedy možné, aby stěžovatelka byla stále ve fázi před vydáním (odvolacího) rozhodnutí...*“ (důraz doplněn zdejším soudem). Z uvedeného plyne, že odkladný účinek, který soud žalobě žalobce proti rozhodnutí správních orgánů, jimiž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, přiznal, měl za následek pouze to, že další pobyt žalobce na území České republiky po dobu trvání odkladného účinku nebyl nelegální a byla sistována jeho povinnost vycestovat. Přiznáním odkladného účinku nedošlo k prodloužení pobytového statusu, neboť platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ex lege Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zanikla vykonatelností rozhodnutí o jeho správním vyhoštění ke dni 31. 8. 2010. To znamená, že žalobce počínaje dnem 1. 9. 2010 nebyl držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu, a proto nemohl dne 27. 8. 2013 podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, neboť v době podání uvedené žádosti nedisponoval pobytovým vízumem k pobytu nad 90 dnů nebo povolením k dlouhodobému pobytu vydaným za jiným účelem. Přiznání odkladného účinku správní žalobě v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 128/2016 tedy nemohlo mít na zákonnost rozhodnutí správních orgánů v této projednávané věci žádný vliv. Irelevantní pro toto řízení je i tvrzení, že žalovaný odmítl žalobci vystavit tzv. překlenovací štítky, neboť tato skutečnost nemůže mít žádný vliv na přezkum rozhodnutí správních orgánů v této věci.

23. Shora popsáný postup správních orgánů obou stupňů při rozhodování o předmětné žádosti, jenž byl plně v souladu se zákonem, nelze v žádném případě označit za účelový. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nemohla být v dané věci řešena, neboť řízení bylo zastaveno a o žádosti žalobce nebylo meritorně rozhodováno. Proto správní orgány nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, nebo dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, www.nssoud.cz). K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, www.nssoud.cz, zdejší soud uvádí, že závěry uvedeného rozsudku nelze na posuzovanou věc vztáhnout. Předně je třeba zdůraznit, že v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že v něm obsažené závěry nelze v žádném případě paušalizovat, jelikož v dané věci byl právní názor učiněn s ohledem na specifické okolnosti jím posuzovaného případu. Dále je nutné poukázat na to, že v uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem pojmu „*důvody na vůli cizince nezávislé*“ obsaženého v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jakožto okolnosti zhojující opožděné podání žádosti o pobytové oprávnění. Z uvedeného plyne, že Nejvyšší správní soud posuzoval zcela jiné instituty za zcela jiných skutkových okolností, než které jsou předmětem nynějšího řízení. V nyní posuzované věci tedy správní orgány neměly povinnost zohlednit dopady usnesení o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce.
24. Na výkladu zákona, který správní orgány obou stupňů v dané věci zaujaly, soud na rozdíl od žalobce neshledává nic přepjatě formalistického. Jedná se o výklad, jenž je plně v souladu s jazykovým zněním, systematikou i smyslem právní normy. Je právem každého státu, aby prostřednictvím právních norem stanovil podmínky, za nichž mohou cizinci na jeho území pobývat, a také další podmínky, které jsou s jejich pobytem spojeny. V § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců zákonodárce privilegoval cizince - držitele konkrétních typů pobytových oprávnění, kterým na rozdíl od jiných umožnil podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny přímo na území České republiky. Správní orgány obou stupňů byly při rozhodování v dané věci povinny vůli zákonodárce vtělenou do příslušné obecně závazné právní normy respektovat, což také učinily. Námitka žalobce je tedy nedůvodná.
25. V relevantní zákonné úpravě, a stejně tak ani v napadeném rozhodnutí, které tuto zákonnou úpravu respektuje a vykládá v souladu s jejím zněním a účelem, nelze spatřovat diskriminaci určité skupiny cizinců. Naopak pokud by správní orgán přiznal žalobci právo žádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území České republiky, jednalo by se o diskriminaci dalších cizinců v totožném postavení, kterým toto právo (v souladu se zákonem) přiznáno nebylo. Ani tuto námitku soud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neshledal opodstatněnou. K argumentaci žalobce spočívající v tom, že požadavek žalovaného na osobní podání žádosti v zemi původu žalobce je nesmyslný a pro žalobce nespravedlivý, soud uvádí, že tato argumentace je zcela irelevantní, neboť v tomto řízení se neřešila otázka povinnosti žalobce podat žádost o pobyt v zemi původu. Tato otázka byla předmětem přezkumu v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 110/2018.

26. Soud závěrem uvádí, že vnímá lidský aspekt tohoto případu, nicméně je limitován zákonnou úpravou a procesními pravidly, což mu neumožňuje složitou pobytovou situaci zohlednit.
27. Soud se nezabýval obsahem protokolu o výsledku manželky žalobce ze dne 5. 10. 2018, který soudu při ústním jednání předložil právní zástupce žalobce, neboť tento protokol nebyl navržen jako důkaz.
28. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 10. října 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)